

sine Beretninger, der vakte saa mange halvt hen-slumrede Minder hos ham, at det blev mørk Aften, uden at han mærkede det.

Imidlertid sad Hansine stille henne i sin Armstol og syede paa Børnenes Søndagstøj og strikkede dem nye Strømper, „for at deres fornemme Familie i Hovedstaden ikke skulde ynkes altfor meget over dem,“ som hun en Gang ytrede sig.

Emanuel forstod ikke, at hun vedblev at være saa bleg, skønt der dog nu var bleven Haab om en lysere Fremtid for dem alle. Han havde endog et Par Gange overrasket hende i Graad; og da han havde spurgt hende om Grunden til den, vilde hun ikke svare. Ligeledes undrede han sig over den næsten uvillige Skyhed, hun viste overfor enhver af hans Tilnærmelser. Saa snart han tog Plads ved Siden af hende og vilde tage hendes Haand, rejste hun sig og gjorde sig et Ærende ud i Køkkenet.

Han mente, det var Benaelse over Opbrudet og den forestaaende lange Adskillelse, som hun vilde skjule for ham; og han søgte ved ethvert Middel at berolige og opmuntre hende. Men det var, som om hans Medfølelse saarede hende, og han fandt det tilsidst rigtigst at lade hende have Fred.